

בש"פ 7075/15 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 7075/15

לפני: כבוד השופט ע' פוגלמן

העורר: פלוני

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטות בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופט ז' בוסתן וכב' סגן הנשיא א' יעקב) במ"ת 45062-07-15 מהימים 5.8.2015 ו-30.8.2015

תאריך הישיבה: י"ד בחשון התשע"ו (27.10.2015)

בשם העורר: עו"ד רעד מוחמד

בשם המשיבה: עו"ד אופיר טישלר

החלטה

לפניי ערר על החלטות בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופט ז' בוסתן וכב' סגן הנשיא א' יעקב) שלפיהן יש ראיות לכאורה להוכחת האישומים המיוחסים לעורר; וכי יש להורות על מעצרו עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

1. נגד העורר הוגש ביום 22.7.2015 כתב אישום שבמרכזו פרשה של חטיפה וביצוע מעשה סדום באישה שעמה ניהל רומן מחוץ לנישואים (להלן: המתלוננת), והכל תוך אלימות, איומים ושימוש בנשק. על פי העובדות

עמוד 1

המתוארות בכתב האישום, בין העורר לבין המתלוננת, אישה צעירה כבת 18, נרקמה במהלך שנת 2014 מערכת יחסית זוגית. המתלוננת לא ידעה כי העורר נשוי עד לכמה שבועות קודם ליום 6.7.2015 שאז התקשרה אליה אשתו של העורר וסיפרה כי הוא נשוי; וכי היא נמצאת בהריון מתקדם. המתלוננת שהופתעה מן הדברים התקשרה לעורר אך הלה מיאן לענות לה. ביום 6.7.2015 התקשר למתלוננת אדם שהציג עצמו כקרוב משפחה של אשת העורר, ודרש ממנה להיפרד מן העורר. עוד אמר לה כי אם לא תעשה כן ייפגע העורר. באותו היום התקשר העורר למתלוננת פעמים רבות וזו לא ענתה לשיחותיו, עד לשעה 23:00 שאז שוחחו השניים לבסוף. בשיחה זו הביעה המתלוננת את רצונה להיפרד ממנו משנודע לה מצבו המשפחתי ועקב השיחות שקיבלה. העורר, שעל פי הנטען סרב להשלים עם הבשורה, ביקש מהמתלוננת לשוחח עמה "פנים אל פנים" והיא הסכימה. עקב כך הגיע העורר לביתה של המתלוננת ברחובות ברכו (להלן: הרכב) בליל ה-6.7.2015, סמוך לשעה 23:50. המתלוננת נכנסה לרכב והשניים יצאו לדרך. בשלב מסוים תהתה המתלוננת לאן מועדות פניהם. על כך השיב העורר "רק שתדעי שזו דרך הלך בלי חזור". לאחר מכן דרש העורר מהמתלוננת למסור לו את הטלפון הסלולרי שלה והניחו לצידו כך שלמתלוננת לא תהיה גישה אליו. בשלב מסוים בנסיעתם, בעת שהתקרב לג'לג'וליה אמר העורר למתלוננת כי: "אם את רוצה תקפצי מהרכב אבל אני לא יודע אם זה יעזור לך", ואז נעל את דלתות הרכב. המתלוננת פרצה בבכי ואמרה לעורר כי היא מפחדת. לכך השיב העורר כי "חכי זה עוד כלום, עוד מעט תראי מה זה פחד". בהמשך הגיעו השניים לחורשה סמוכה לג'לג'וליה וחדלו מנסיעתם. העורר יצא מן הרכב, הלך אל עבר המושב שבו ישבה המתלוננת, פתח את הדלת, בעט בברכה וצעק לעברה: "מי את שתהרסי את הכבוד שלי תתני לי להרגיש מניאק". העורר הוסיף לגדף את המתלוננת, השפילה וסטר ללחייה. לבסוף הורה לה לצאת ממקום מושבה ולהיכנס אל תא המטען של הרכב. המתלוננת צייתה בעודה רועדת ובוכיה. לאחר זמן מה הוציאה העורר מתא המטען והורה לה לשבת ברכב. אז נסעו השניים אל ביתו של חברו של העורר ואספו אותו. השלושה נסעו חזרה אל החורשה. העורר הורה למתלוננת לצאת מן הרכב. העורר והמתלוננת התרחקו מהרכב, תוך שהעורר ממשיך לאיים עליה. אז קרא העורר לחברו שהתקרב לעברם ובידו טלפון סלולרי ואקדח. בשלב זה הורה העורר למתלוננת להתפשט, ומשלא הצליחה לעשות כך בכוחות עצמה עקב סערת הנפש שבה הייתה שרויה, הפשיטה בעצמו משמלתה. בו בעת הורה לחברו להדליק את המצלמה ולצלם את המתלוננת. לאחר מכן העורר הורה למתלוננת לכרוע על ברכיה וכיוון אל ראשה את האקדח כשהוא טעון בכדור יחיד ואמר: "תתפללי לאלוהים שהכדור לא יצא". העורר לחץ על ההדק אך הכדור לא נורה. אז נתן העורר את האקדח לחברו ולקח ממנו את הטלפון הסלולרי שהיה ברשותו. בשלב זה דרש העורר מהמתלוננת לנשק את רגליו והיא עשתה כן. העורר פנה אז למתלוננת ואמר לה כי היא יכולה ללכת אך זו השיבה לו כי במצבה הנוכחי, עירומה, ללא תעודת זהות וללא טלפון סלולרי, אין לה לאן ללכת. לאחר מכן ציין העורר לפני המתלוננת כי אל לה לנסות ולהתלונן על מעשיו במשטרה שכן יש לו קרובי משפחה רבים שם.

2. לאחר זמן מה שב העורר אל המקום שבו עמדה המתלוננת כשהוא אוחז בשמלתה, הליבש אותה ואמר לה "עכשיו תדעי מה זה להיות בחיים חרא" ולקח אותה לרכב שבו המתין בינתיים החבר. בחלוף חצי שעה הורה הנאשם לחבר לצאת מהרכב. אז נותר העורר לבדו עם המתלוננת ברכב, נסע עמה מרחק קצר ועבר אל המושב האחורי שבו ישבה. על פי המתואר, בשלב זה כפה העורר על המתלוננת לבצע בו מין אוראלי והגיע לפורקן. לאחר מכן חזר העורר למושב הנהג, קרא לחברו לשוב אל הרכב והשלושה נסעו מהמקום. לאחר שהורידו את החבר בביתו ביקשה המתלוננת מהעורר כי ישיבה אל ביתה. סמוך לשעה 05:00 התקשרה אמה של המתלוננת אל הטלפון הסלולרי שלה והעורר איפשר לה לענות לשיחה. המתלוננת אמרה לאמה כי היא בדרכה הביתה. סמוך לשעה 06:15 עברו המתלוננת והעורר במעבר "חוצה שומרון" (להלן: המחסום). בשלב זה התבקשו השניים לצאת מהרכב כדי לאפשר לחיילים שהיו במקום לערוך חיפוש ברכו של העורר. החיפוש בוצע בסיוע כלבי גיטו. לטענת המתלוננת, העורר אמר לה כי ריסס את האקדח בחומר המונע את איתורו על ידי כלבי גיטו. החיפוש ברכב לא העלה דבר והשניים שוחררו להמשך דרכם. המתלוננת סיפרה כי בשלב מסוים רצתה להימלט מן הרכב אך לא יכלה לעשות כן, שכן דלתותיו היו נעולות. סמוך לשעה 07:00 הוריד העורר את המתלוננת בביתה ועזב את המקום.

עמוד 2

בגין כל אלה יוחסו לעורר בכתב האישום עבירות של חטיפה לפי סעיף 369 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); מעשה סדום לפי סעיף 347(ב) לחוק; תקיפה הגורמת חבלה ממשית לפי סעיף 380 לחוק; נשיאה והובלת נשק ותחמושת שלא כדין לפי סעיף 144(ב) לחוק; איומים לפי סעיף 192 לחוק; הדחה בחקירה לפי סעיף 245(א) לחוק; והסתייעות ברכב לביצוע פשע לפי סעיף 43 לפקודת התעבורה [נוסח חדש].

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום עתרה המשיבה למעצר העורר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו. ביום 5.8.2015 לאחר שעמד על מכלול חומר הראיות הקיים בתיק קבע בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטת ז' בוסתן) כי ישנן ראיות לכאורה לחובת העורר, הגם שמצא כי יש בהן "כרסום מזערי שאינו מצדיק כשלעצמו את שחרור המשיב לחלופת מעצר". בית המשפט ציין כי ישנן סתירות קלות בין הודעותיה של המתלוננת במשטרה אך כי אלו אינן משמעותיות. בית המשפט הורה על קבלת תסקיר מעצר בעניינו של העורר. התסקיר נערך והוגש לבית המשפט ביום 26.8.2015. מהתסקיר עולה כי העורר, כבן 20, נשוי לאישה צעירה ואב לפעוט. העורר מגיע מרקע משפחתי בעייתי וחווה התעללות מצד אביו. העורר השלים 12 שנות לימוד והשיג תעודת בגרות חלקית. עובר למעצרו ניהל העורר עסק עצמאי ונראה כי זכה בו להצלחה. כמה חודשים לאחר נישואיו החלה מערכת היחסים בין העורר לבין המתלוננת. זו תוארה על ידי העורר כמערכת יחסים מורכבת המלווה בתחושות של גועל ואובססיה מצדו של העורר. את מעצרו הנוכחי - הוא המעצר המשמעותי הראשון בחייו - תיאר העורר כחוויה קשה ומערערת. שירות המבחן ציין כי ניכר בעורר צורך בשליטה אך לא ניכרו דפוסים תוקפניים אקטיביים ודומיננטיים. אשר למידת המסוכנות הנשקפת מן העורר, שירות המבחן העריך כי ישנה רמת סיכון מעל לבינונית לחזרה ולמעורבות בעבירות בתחום האלימות והמין האלים. שירות המבחן נפגש עם המפקחים שהוצעו על ידי העורר: אמו ושני דודיו, ומצא אותם מתאימים; וכמי שבכוחם להפחית את רמת הסיכון הנשקפת מהעורר. לפיכך, בא שירות המבחן בהמלצה לשחרר את העורר למעצר בית מלא בבית דודיו בכפר קאסם בפיקוח המפקחים האמורים, בצד איסור על שימוש במכשיר סלולרי או מכשיר אחר המאפשר גלישה במרשתת; איסור על כל מגע עם גורם זר שלא בפיקוח המפקחים; ואיסור על יצירת קשר ישיר או עקיף עם המתלוננת.

4. על רקע הדברים האמורים התקיים דיון נוסף בעניינו של העורר. לאחר שעין בתסקיר המעצר, התרשם בית המשפט המחוזי כי לא ניתן ליתן אמון בעורר שיקיים את תנאי החלופה. זאת משום שהמניע למעשיו הם דחפים עמוקים היוצרים מסוכנות כלפי המין הנשי כולו. כמו כן, צוין כי לא יהיה בכוחם של המפקחים למנוע מהעורר לעזוב את הבית לפרק הזמן הדרוש כדי לחזור על מעשיו כלפי נשים אחרות. נוכח האמור, הורה בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' סגן הנשיא א' יעקב) על מעצר העורר עד לתום ההליכים נגדו.

5. מכאן הערר שלפניי. לטענת העורר, הראיות הקיימות בתיק אינן עולות כדי ראיות לכאורה להוכחת כלל העבירות המיוחסות לו, הגם שהעורר מסכים לקיומן של ראיות לכאורה ביחס לעבירה תקיפה הגורמת חבלה ממשית. אשר ליתר העבירות, העורר עמד על החסרים הקיימים לשיטתו בחומר הראיות. לעניין עבירת מעשה הסדום טען העורר כי המתלוננת לא סיפרה לבני משפחתה על כך בשיחותיה עמם לאחר האירוע; וכי כשנשאלה בעניין מפורשות על ידי אחותה היא השיבה לה כי העורר לא פגע בה מינית. עוד בהקשר זה טען העורר כי לא נמצאה ראיה פורנזית ברכב עצמו או על שמלתה של המתלוננת חרף המעשה המיני שתואר בכתב האישום; וכי התנהגות המתלוננת לאחר האירועים אינה הולמת את הטענה כי חוותה פגיעה מינית על ידי העורר. אשר לחטיפה, לטענת העורר ישנו קושי בטענת המתלוננת כי דלתות הרכב ננעלו; וכי לא נמצאה כל ראיה פורנזית לנוכחותה של המתלוננת בתא המטען. העורר גם טוען כי לא ניתן לייחס לו עבירה בנשק כשגם בחיפוש במחסום, גם בחיפוש מאוחר בביתו של העורר, לא נמצא נשק.

6. טענות נוספות של העורר לגופן של הראיות הן כי בית המשפט המחוזי התייחס בהחלטתו מיום 5.8.2015

לשתי הודעות שמסרה המתלוננת בעוד שבפועל ישנן שלוש הודעות; וכי ישנם מחדלי חקירה שונים. לבסוף נטען כי אין להתעלם מכך שחרף הערכת שירות המבחן על אודות המסוכנות הנשקפת מן העורר ביחס לכלל הנשים, הרי שהלכה למעשה מעולם לא נחקר העורר בקשר לאליונות כלפי אישה, וכי אפילו המתלוננת עצמה ציינה בהודעתה כי ערב האירועים המתוארים מעולם לא נהג כלפיה העורר באליונות.

7. המשיבה מצדה עמדה על עצמת הראיות הקיימות. זו נובעת מהשילוב בין הודעותיה הסדורות של המתלוננת לבין הראיות החיצוניות התומכות בהן. על אלה נמנות, בין היתר, נתוני תקשורת המעידים על מועדי שיחות בין העורר לבין המתלוננת ותוכן מסרונים שהוחלפו ביניהם התואמים את גרסתה של המתלוננת; "הובלה והצבעה" שביצעה המתלוננת שבמהלכה הולכה את החוקרים במסלול הנסיעה התואם את הודעותיה; צילום הרכב במחסום בשעה התואמת את גרסת המתלוננת; חבלות שנמצאו על ברכיה; שיחותיה של המתלוננת עם בני משפחתה לאחר האירוע; ושיחת טלפון בין המתלוננת לבין העורר שהוקלטה על ידה שבה קושר עצמו העורר לאירוע ומודה בהכאתה. אשר להיעדרן של ראיות פורנזיות ברכב ציינה המשיבה כי הרכב נתפס רק כשבוע לאחר האירועים. לבסוף עמדה המשיבה על הסתירות בגרסאותיו של העורר לאורך שלבי החקירה השונים.

דיון והכרעה

ראיות לכאורה

8. כידוע, תנאי למעצרו של אדם עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו הוא קיומן של ראיות לכאורה להוכחת המעשים המיוחסים לו (סעיף 21(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים)). הלכה היא כי בשלב המעצר עד תום ההליכים, על בית המשפט להשתכנע כי חומר הראיות הקיים נושא עמו פוטנציאל הוכחתי מספיק כדי לבסס סיכוי סביר להרשעה לאחר שהראיות הקיימות יעובדו בכור ההיתוך של ההליך הפלילי (בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133, 146 (1996)). כאמור, העורר אינו חולק על כך שקיימות ראיות לכאורה להוכחת עבירה של תקיפה הגורמת לחבלה ממשית. לפיכך, נפנה לבחון אם ישנן ראיות לכאורה ביחס ליתר העבירות המיוחסות לעורר.

9. תיק החקירה שלפנינו סב סביב הודעותיה של המתלוננת. המתלוננת מסרה שלוש הודעות במסגרת בתאריכים 8.7.2015; 9.7.2015 (שאז מסרה הודעות בשני מועדים שונים); ו-15.7.2015. בשלוש ההודעות חזרה המתלוננת על גרסתה באופן סדור ועקבי, תוך שהיא משחזרת את פרטי המקרה על בוריים, והכל כפי שפורט בהרחבה בכתב האישום. על חלקים מן הגרסה העובדתית שתיארה המתלוננת היא חזרה גם לפני בית משפט השלום ברחובות (כב' השופט י' טויסטר ישראלי) במסגרת עדות שמסרה לצורך קבלת צו למניעת הטרדה מאיימת מצדו של המשיב (הגם שבהזדמנות זו המתלוננת לא תיארה במפורש את מעשה הסדום אך ציינה כי העורר "עשה מה שלא היה צריך לעשות"). אכן, כפי שציין בית המשפט המחוזי, בין ההודעות השונות שמסרה המתלוננת ישנם הבדלים מסוימים. העיקרי שבהם הוא כי בהודעתה הראשונה במסגרת המתלוננת כי מאז שיחתה עם אשתו של העורר שבו נודע לה מצבו המשפחתי היא לא יצרה עמו כל קשר עד ליום 4.7.2015. לעומת זאת, בהודעתה מיום 9.7.2015 ציינה כי ביום 1.7.2015 נפגשה עם העורר ואף קיימה עמו יחסי מין בהסכמה. עוד ציינה המתלוננת באותה הודעה, הגם שלא נקבה בתאריכים מפורשים, כי בתקופה שלאחר השיחה עם האישה היא נהגה לדבר עם העורר, מה שעשוי להעיד על קשר עם המתלון במועד מאוחר למועד השיחה עם האישה. לדידי, לא מדובר בפער משמעותי שיש בו כדי לקעקע את הודעותיה

של המתלוננת מיסודן; וטיבו להתברר בהליך העיקרי. ממילא נזכיר כי במסגרת השלב הדיוני הנוכחי איננו נדרשים לבחון את מהימנות הודעותיה של המתלוננת (בש"פ 5887/15 מחמוד נ' מדינת ישראל, פסקה 19 (6.10.2015)).

10. הודעות המתלוננת נתמכות בראיות חיצוניות שונות. ראשית, איכון השיחות ממכשיר הטלפון הסלולרי של העורר מיום 6.7.2015, כמו גם חלופת מסרונים בין המתלוננת לבין העורר מאותו היום תומכת בגרסתה של המתלוננת אשר לניסיונותיה התכופים של העורר להשיגה ערב המפגש וביחס להלך הרוח העכור ששרר בין השניים. שנית, המתלוננת תיארה שתי שיחות - עם אמה ועם גיסה - שבכל אחת מהן סיפרה על חלק מאירועי אותו הלילה. הודעות האם והגיס תואמות את הדברים שמסרה המתלוננת לעניין תוכן השיחות. כך, בהודעה שמסרה אמה במשטרה ביום 9.7.2015 סיפרה כי ביום 7.7.2015 בשעות הלילה, סיפרה לה בתה כי העורר לקח אותה למקום מחוץ לרחובות; וכי באיומי אקדח אמר לה להוריד את בגדיה וצילם אותה. עוד סיפרה האם כי הבחינה בסימנים כחולים על אחת מרגליה של בתה וכי כשתיארה את הדברים האמורים הייתה נרגשת וחושה בפחד בקולה. גיסה של המתלוננת מסר הודעה ביום 12.7.2015 וסיפר כי ביום 9.7.2015 התקשרה אליו המתלוננת וסיפרה לו את רוב קורות אותו הלילה (הגם שלא הזכירה את מעשה הסדום) וביקשה כי לא יספר על כך לאשתו. לבסוף, אחותה של המתלוננת תיארה בהודעתה מיום 9.7.2015 כי לאחר ששוחחה המתלוננת עם בעלה והיא הבינה כי קרה דבר מה לאחותה, היא התקשרה אל המתלוננת, שבסופו של דבר סיפרה לה על אירועי הלילה. בצד זאת, האחות מסרה כי שאלה את המתלוננת מפורשות אם העורר פגע בה מינית ועל כך השיבה המתלוננת בשלילה.

11. העורר ביקש להיבנות מן העובדה שהמתלוננת לא סיפרה למשפחתה על מעשה הסדום ואף אמרה לאחותה במפורש כי העורר לא פגע בה מינית. ואולם, דעתי היא כי אין בכך כדי לפגוע בראיות הקיימות לעניין זה. המתלוננת סיפרה על מעשה הסדום בחקירותיה במשטרה באופן עקבי וקוהרנטי. ייתכן שלא סיפרה על הדברים לבני משפחתה מחמת תחושת בושה, יתכן כי ישנו הסבר אחר לכך. בין כך בין אחרת, עניין זה אינו משליך על המכלול הראייתי לעניין עבירת מעשה הסדום, וככל שיידרש, הוא יתברר בהליך העיקרי. אשר להיעדרן של ראיות פורנזיות התומכות לכאורה בביצוע מעשה סדום במתלוננת, מצאתי את ההסבר שהציעה המשיבה - הוא חלוק הזמן ממועד המעשה הנטען למועד תפיסת הרכב - כמניח את הדעת ביחס לשלב הדיוני שבו אנו נמצאים.

12. שלישית, המתלוננת ביצעה "הובלה והצבעה" יחד עם חוקריה ביום 20.7.2015 והובילה אותם במסלול הנסיעה מאותו הלילה עד לג'לג'וליה, באופן התואם לכאורה את גרסתה (יצוין כי בהודעתה מיום 8.7.2015, ש' 89-88, ציינה המתלוננת כי "ראיתי שלטים בדרך, וראיתי שלט 'ברוכים הבאים לקלקיליה' או לג'לג'וליה לא זוכרת בדיוק מה היה כתוב הייתי מפוחדת"). רביעית, המתלוננת והעורר צולמו במצלמות האבטחה במחסום בשעה 06:16, ראייה משמעותית ה"ממקמת" לכאורה את השניים בדיוק במקום שבו ציינה המתלוננת שהיו בו בשעה המתאימה. חמישית, המתלוננת הקליטה שיחה בינה לבין העורר ביום 8.7.2015. מהשיחה עולים חילופי הדברים הבאים (הדברים מצוטטים מתוך תמליל השיחה שצורף):

"מתלוננת: מה אני אומרת לאמא שלי לגבי הסימנים הכחולים, היא ראתה אותי אתמול, החלפתי בגדים [...]

עורר: תגידי לה, מה, מה את מפחדת שהיא תכניס אותי לכלא, אל תדאגי, תגידי לה נ. [העורר - ע' פ'] הרביץ לי".

ועוד באותה שיחה:

"מתלוננת: אם לא הייתי רוצה להמשיך איתך הייתי אומרת לך את זה. למרות (כאילו) שאני את האמת להגיד לך את האמת במצב הזה אני כן טיפה מפחדת ממך אבל אני מקווה שאנחנו לא נחזור לזה יותר [...]"

עורר: את מה שהבטחת לי, את האמת, ואני אראה לך שאני שזה לא קורה אף פעם בחיים [...] מה פתאום, אני אומר לך ([מלל] לא ברור) את המצב שהיה לפני יומיים

מתלוננת: לא שמעתי את המשפט האחרון מה אמרת?

עורר: אני אומר לך אולי המצב שהיה לי יצא לך לפחד ממני יותר מדי תאמיני לי (נקטע) שתתחילי לפחד ממני או לעשות לי חשבון - או - לא, לא, תאמיני לי אם את אומרת על עצמך שאת רק בת 18 ומבינה בחיים ואני מבין מה עבר עליך אז את תביני אם אחד כמוני עשה דבר כזה, יכול לגרום נזק ולא משנה אם הוא יכול [...]"

הנה כי כן, בדברים אלה, שחלקם בעלי נימה מאיימת, קשר עצמו העורר לכאורה אל האירוע והודה מפורשות כי הרביץ למתלוננת.

שישית, בבדיקת מז"פ שנערכה לרכבו של העורר נמצא כי ברכב מותקנת מערכת נעילה מרכזית, דבר העשוי להתיישב עם תיאורה של המתלוננת שלפיה במהלך הנסיעה נעל העורר את דלתות הרכב מבפנים בשלב מסוים במהלך נסיעתם המשותפת ולכן לא יכלה המתלוננת להימלט מהרכב.

לבסוף ראיתי להזכיר גם את המזכר שחיבר מפקח ערן אור עובד ביום 9.7.2015. על פי המתואר במזכר, באותו היום פגש את המתלוננת בתחנה והיא החלה לתאר את אשר ארע לה. המפקח מתאר כי המתלוננת הייתה נסערת מאוד, דבר המשמש אינדיקציה נוספת למצב הנפשי הקשה שבו הייתה שרויה המתלוננת.

13. לכל הראיות הללו יש להוסיף את העובדה כי העורר מסר גרסה שקרית בחקירתו. בהודעה הראשונה שמסר במשטרה ביום 9.7.2015, שעה 23:37, סיפר העורר כי המתלוננת מוכרת לו בתור ידידה שאותה פגש כמה פעמים בעבר, ואף הודה כי קיים עמה בעבר יחסי מין בהסכמה, ברכבו. עם זאת, העורר הכחיש כי בילה עם המתלוננת ביום 6.7.2015; טען כי במועד האירועים היה בביתו בכפר קאסם, יחד עם אמו, אשתו, אחיו ובנו; וכי הלך לישון בביתו בסביבות השעה 23:30. חשוב לציין כי הן אשתו של העורר, הן אמו אישרו את האליבי האמור בהודעותיהן במשטרה, שכפי שנראה להלן התברר בהמשך כשקרי. אשתו של העורר מסרה בהודעתה ביום 11.7.2015 כי הייתה עם העורר במועדים הרלוונטיים; כי בסביבות השעה 22:00 הלכו לישון יחדיו; וכאשר התעוררה למחרת היום היה העורר לצידה. אמו של העורר מסרה בהודעה מיום 11.7.2015 כי העורר חזר באותו היום לביתו בשעה 19:30 ופנה לישון בשעה 22:00, לאחר שהתקלח, אכל וצפה בטלוויזיה. נקודה זו, מרמזת לכאורה כי העורר "תיאם" את האליבי עם השתיים, דבר שנזקק לחובתו בשלב זה.

14. בהמשך, ולאחר שעומת עם חלק מהראיות בתיק, חזר בו העורר מהכחשתו הגורפת בחקירותיו מהימים 9.7.2015 ו-13.7.2015. בחקירתו מיום 15.7.2015 הודה העורר כי נפגש עם מתלוננת ביום 6.7.2015 בשעות הערב, אך טען כי לא יצאו את תחומי רחובות והכחיש את כל יתר פרטי האירוע. כשנשאל על ידי חוקריו מדוע שינה את גרסתו השיב המתלונן כי "יש לי ילד בן חודש[ים] בבית, קשה לי, אני כל לילה בוכה דם". בחקירתו ביום 19.7.2015,

שעה 09:31, עומת העורר עם התמונה מהמחסום (יוער כי התמונה מטושטשת ולא ניתן להבחין בתווי הפנים של הנוסעים ברכב, אך מספר הרכב ניכר לעין). בתגובה לכך השיב העורר כי אכן יצא עם המתלוננת באותו מועד מרחובות, אך הוא אינו זוכר לאן בדיוק נסעו. העורר אף לא סיפק הסבר באשר להימצאותו במחסום. לאחר מכן, כשנשאל מדוע שיקר לגבי האליבי שלו ענה כי "זה היה עניין של בושה ובגלל זה אמרתי ככה".

15. לבסוף, לא ראיתי לייחס משקל של ממש לעובדה שבית המשפט המחוזי התייחס בהחלטתו מיום 5.8.2015 לשתי הודעות של המתלוננת בלבד. אכן, עדיף היה לו היה מתייחס בית המשפט המחוזי בהחלטתו גם להודעה השלישית מיום 15.7.2015. מכל מקום, עיון בהודעה השלישית מלמד כי זו נגבתה לאחר שנקראה המתלוננת לצורך מתן השלמות; וכי בעיקרם של דברים כוללת ההודעה את אותה גרסה עובדתית שכבר נמסרה בהודעות הקודמות (הגם שיצוין כי במועד זה נשאלה המתלוננת לגבי יחסיה עם אביה וביחס לאפשרות כי פגע בה בעבר, עניין שהוכחש על ידי מכל וכל).

16. סיכום ביניים: הראיות לפנינו מעידות לכאורה על כך שהעורר והמתלוננת נפגשו במועד הרלוונטי, נסעו ברכבו של העורר מחוץ לרחובות שם מתגוררת העוררת, שהו יחדיו בשעות הלילה, ושוב דרך המחסום בשעת בוקר מוקדמת. מהודעותיה של המתלוננת עולה תיאור קשה על ההתרחשות באותו הלילה, שכללה לכאורה איומים, אלימות ומעשה סדום. נוכח האמור, סבורני כי ישנן ראיות לכאורה להוכחת המעשים המיוחסים לעורר בכתב האישום.

17. בצד זאת, אין לשלול קיומם של קשיים מסוימים בחומר הראיות. ראשית, האקדח. כזכור, המתלוננת תיארה איומי אקדח, אך אקדח זה לא נמצא ברכבו של העורר בזמן החיפוש במחסום שנעשה כזכור בסיוע כלבי גישוש. הטענה שלפיה העורר ריסס את האקדח בחומר המונע את זיהויו על ידי כלבי הגישוש אינה מובנת מאליה. האקדח גם לא נמצא בחיפוש מאוחר בביתו של העורר כך שהראייה העיקרית התומכת לכאורה בהימצאותו של אקדח בזירה (פרט להודעת המתלוננת) הן תמונות אקדח שנמצאו בחשבון הפייסבוק של העורר. שנית, לא אותר חברו של העורר שנכח לכאורה באירוע, ושלגביו נטען כי צילם את המתלוננת בחלק מן הזמן. גם התצלומים עצמם לא נמצאו. שלישית, בעדותה של המתלוננת לפני בית המשפט השלום ברמלה במסגרת בקשתה למתן צו למניעת הטרדה מאיימת סיפרה המתלוננת כי לאחר שנחטפה על ידי העורר "העבירו אותי דרך מחסום ושם איימו עלי בנשק". זאת בעוד שבחקירותיה במשטרה טענה כי המעבר במחסום נעשה רק בדרך חזרה, כפי שניכר גם מהמועד שבו צולמו השניים במחסום. סיכום הנקודה, להשקפתי מקבץ הדברים האמורים יוצרים חולשת מה בעצמת הראיות בהתייחס לחלק מן האישומים (אך לא ביחס לגרעין המרכזי שלהם), הגם שבהסתכלות כוללת אין בהם לגרוע מן הקביעה כי קיימות ראיות לכאורה בעצמה הנדרשת למעצר עד תום ההליכים.

חלופת מעצר

18. משמצאנו כי ישנן ראיות לכאורה לחובתו של העורר עלינו לבחון אם ניתן להפחית במידה ניכרת את המסוכנות הנשקפת מן העורר באמצעות חלופת מעצר שפגיעתה בחירותו של העורר פחותה (סעיף 21(ב)(1) לחוק המעצרים). שחרורו של נאשם לחלופת מעצר תלויה בעצמת הראיות לכאורה הקיימות נגדו, בהערכת המסוכנות הקונקרטית הנשקפת ממנו, ובשאלה אם ניתן ליתן בו אמון כי לא יבצע עבירות נוספות בעת שישהה בחלופת המעצר (בש"פ 612/15 מידברג נ' מדינת ישראל, פסקה 20 (5.2.2015)). בענייננו, מצאנו כאמור כי ישנה חולשת מה בראיות הקיימות בהתייחס לחלק מהאישומים, עניין שלו נודעת כידוע השפעה על הנכונות לשחרר את העורר לחלופת מעצר

(בש"פ 5902/15 אבו ג'אמע נ' מדינת ישראל, פסקה 39 (20.9.2015); בש"פ 6695/14 גריב נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (12.10.2014); בש"פ 5564/11 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (8.8.2011)), הגם שכאמור הראיות לכאורה הן בעצמה הנדרשת למעצר עד תום ההליכים.

19. אשר למסוכנות הנשקפת מן העורר, בית המשפט המחוזי מצא כי מדובר במסוכנות "כלפי המין הנשי כולו" בין היתר משום ש"לא מדובר במי שמבצע את העבירות מתוך בחירה. מדובר במי שנכנע לדחפיו ואינו עושה דבר כדי להימנע מכך". קביעות אלו נשענו על הערכות שירות המבחן בדבר דפוסי המחשבה הבעייתיים של העורר כלפי נשים. אלו גם הביאו את בית המשפט המחוזי לקבוע כי לא ניתן ליתן אמון בעורר כי יקיים את תנאי החלופה שתיקבע לו, ככל שתיקבע, שכן הוערך כי הדחף לבצע עבירות מין ואלימות "חזק" מן העורר. לדידי, תמונת הדברים מורכבת מעט יותר. אין חולק כי המעשים המיוחסים לעורר, הכוללים מסכת של השפלה, איומים בנשק ופגיעה מינית הם חמורים ומעידים על מסוכנות ממשית. לכך יש להוסיף את הערכותיו של שירות המבחן בהתייחס לרמת הסיכון הנשקפת מהעורר. אף על פי כן, יש לזכור כי חרף הערכותיו אלו מצא שירות המבחן להמליץ על שחרור העורר לחלופת מעצר. זאת ועוד, יש ליתן משקל לעובדה כי לעורר אין כל עבר פלילי לחובתו; כי מתסקיר שירות המבחן עולה גם כי גם אין מב"דים פתוחים נגדו; וכי הפרשה באה בסיכומה של מערכת יחסים שעד לאירועים האחרונים הייתה מבוססת על הסכמה בלא גילויי אלימות. בצד האמור, להשקפתי, חלופת המעצר שהוצעה אינה יכולה לסכון שכן לפיה העורר ישהה במעצר בית בביתו שבו הוא מתגורר עם אמו ואשתו, כאשר אמו תשמש כמפקחת (יחד עם שני דודים נוספים). עמדנו על כך שהאם והאישה שתיהן מסרו גרסאות שקריות במשטרה כדי לספק אליבי למשיב, התנהגות המעידה על היעדר מורא מפני רשויות החוק ועל נכונות להפר חוק כדי "להגן" על העורר. בנסיבות אלו, לא ניתן לקבל את החלופה שהוצעה. על כן דין הערר להידחות. אין באמור כדי לחסום באופן מוחלט את האפשרות כי העורר ישוחרר לחלופה אחרת, ככל שתוצע כזו. למותר לציין כי אין אני קובע מסמרות בנקודה אחרונה זו.

סוף דבר, הערר נדחה.

ניתנה היום, כ"א בחשון התשע"ו (3.11.2015).

ש ו פ ט